

Čís. 3333.

Souhlasil-li obžalovaný s tím, aby se konalo hlavní přelíčení v jeho nepřítomnosti, nemůže rozsudek napadati odporem (§ 427 tr. ř.) ani, nemohl-li se k líčení dostavit pro nemoc.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1928, Zm I 404/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání 1. nevyhověl odporu obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 30. března 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 173, 174-II c), 176-II a) tr. zák., 2. vyhověl jeho zmateční stížnosti do téhož rozsudku, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl. Odporu nevyhověl z těchto

důvodů:

Obžalovaný prohlásil výslovně ve svém dopisu ze dne 24. března 1928, že jest srozuměn s tím, by se hlavní přelíčení konalo v jeho nepřítomnosti, a nemůže proto, byť by i snad bylo pravdivým tvrzení odporu, že se k hlavnímu přelíčení nemohl dostavit pro nemoc, napadati rozsudek v jeho nepřítomnosti vyneseny opravným prostředkem, jehož se předem oním prohlášením vzdal.

Čís. 3334.

Soud není sice všeobecně povinen uváděti obsah veškerých výpovědí svědeckých, nemůže se však spokojiti s pouhým vyjmenováním průvodů, mohl-li k určitým zjištěním dospěti jen kombinováním jednotlivých výpovědí (§ 270 čís. 5 tr. ř.).

Nejde o neúplnost rozsudku (§ 281 čís. 5 tr. ř.), uvádí-li soud veškeré průvody, na jichž základě zjistil ty které okolnosti, aniž by rozlišoval, co na základě toho kterého průvodu zjistil.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1928, Zm I 426/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 7. května 1928, jímž byl uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupkem podle § 312 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost uplatňuje zmateční důvod § 281 čís. 5 tr. ř. a vytýká v tom směru napadenému rozsudku 1. rozpor se spisy, ježto v rozsudku zjiš-

těný děj nepotvrdili svědci Jan L., Arnoštka F-ová, Antonín R., Jiří L., Anna P-ová, Marie R-ová, Václav L. a Anna P-ová a přes to se v rozsudku uvádí, že se onen skutkový děj zjišťuje též na základě jejich výpovědí, a uvádí stížnost k odůvodnění této výtky krátký. avšak neúplný výťah z výpovědí řečených svědků; 2. rozpor se spisy, ježto prý nalézací soud cituje v rozsudku neúplně výpovědi svědků L-a, R-e, Jiřího L-a, Václava L-a, P-ové a T-ové, neuváděje dodatky těchto svědků, jimiž byl smysl jejich výpovědí změněn; 3. neúplnost, ježto v rozsudku není uvedeno, na základě kterých jednotlivých průvodů a z jakých důvodů soud vzal okolnosti uvedené v rozsudku za zjištěny, nýbrž že v rozsudku nejdříve jsou vyjmenovány hned na počátku veškeré průvody, aniž by bylo uvedeno, které konkrétní okolnosti na základě toho kterého průvodu byly zjištěny, což prý odporuje předpisům § 270 čís. 5 tr. ř. Než stížnost není důvodnou. Jest pravda, že nalézací soud na počátku uvádí veškeré průvody, na základě jichž zjistil okolnosti v rozsudku uvedené, nerozlišuje, co na základě toho kterého průvodu zjistil, avšak tím není vytýkaný zmatek odůvodněn. Soud není všeobecně povinen uváděti obsah veškerých výpovědí svědeckých, nutno však tak činiti a nelze se spokojiti s pouhým vyjmenováním průvodů, mohl-li soud k určitým zjištěním dospěti jen kombinováním jednotlivých výpovědí. Tomu však v souzeném případě tak nebylo. Jak výslovně v rozsudku uvedeno, zjistil soud okolnosti tvořící skutkovou podstatu činů obžalovanému za vinu kladených na základě výpovědí strážníků Viléma a Gustava B-a a obchodníka Jana Sch-a, kteří celý výstup, ne jen jednotlivá jeho dějství popsali a potvrdili tak, jak jej soud zjistil. Svědci Jan L., Arnoštka P-ová, Antonín R., Jiří L., Anna P-ová, Marie R-ová, Václav L. a Anna P-ová nepozorovali celý výstup, nýbrž jen jeho jednotlivé dějství, a používá soud nalézací výpovědi jejich jen jako průvodů podpůrných a není, pokud jejich obsah cituje, v rozporu s tím, co svědci ti podle protokolů seznali. Celé jejich výpovědi soud uváděti nemusil. Soud se však výpověďmi řečených svědků zabývá a je hodnotí. Soud se též zabývá výpověďmi těchto svědků, pokud potvrdili, že strážníci obžalovaného tloukli; pokud a jak dalece výpověďem těm věří, nelze stížností vytýkati, neboť hodnotění průvodů jest věcí soudu. Ostatně i z výpovědí veškerých těchto svědků vyplývá, že obžalovaný strážníkům odporoval, pokud by však z výpovědí těch plynulo, že strážníci při výkonu své služby obžalovaného tloukli, okolnost ta při posouzení otázky, zda obžalovaný služební výkon strážníků mařil, na váhu nepadá a mohla by míti vliv jen při posouzení otázky, zda se strážníci nedopustili při výkonu své služby přestupku podle § 331 tr. zák. Není proto zmatek podle § 281 čís. 5 tr. ř. odůvodněn.

Čís. 3335.

Úspora útrat může býti důvodem delegace nejen při deliktech veřejnožalobních, nýbrž i při deliktech soukromožalobních.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1928, Nd II 195/28.)